

לכן אנו צריכים לבקש שכאשר שומעים מילה מחבר שישאר מזה רושם, וכמו שאם לא חוזרים על הלימוד עשרות פעמים אפילו הראש הכי טוב שוכח, כך גם בעבודת ה'.

כל אחד שומע - לפי שרשו ולפי המציאות שלו - מה שצריך לשמוע כדי שיהיה בטל במציאות, אבל אם זה רק שמיעה ולא עבודה שבלב - חבל על הדיבורים.

כל אדם נדמה לו שהוא בסדר, וכאשר לא הולך לו יש לו טענות על הרבש"ע מדוע לא נתן לו. והוא לא יודע שהרבש"ע נתן לו רק לפי כוחותיו, והכאב הזה שיש לו זו היא רפואתו, כדי שאח"כ כאשר יקבל יוכל לסבול, כי באם יהיה לו טוב ללא הכאב יהיה "שמנת עבית כשית" וכו'.

את כח הבחירה הזו לדעת שאין האדם עושה כלום, קבלו ישראל בשעת מתן תורה, כשנפתחו שבעת הרקיעים וראו כולם שאין עוד מלבדו. והיינו שאז היה לבני ישראל תשוקה עצומה להשי"ת מאתערותא דלעילא, וזרח עליהם אור ה', והשיגו בחוש שכל התשוקה שלהם היא מאתערותא דלעילא, וראו כולם כי אין עוד מלבדו. ואת אותה השגה שהשיגו אז בראיה (ללא צורך בבחירה) שהכל מכח עליון.

ודע, כי שני כוחות שולטים בעולם – קדושה וטומאה, והאמת היא שאין שנים יש רק אחד. או שהקדושה היא טומאה או שהטומאה היא קדושה.

אם אדם שרוי בגאווה ויאוש, אזי הקדושה נהיית

טומאה, ואם הוא בשפלות – אז הכל קדושה. כי אין שנים יש רק אחד.

נתבע מאתנו שגם בתוך ההסתרים יגיעו להכרה זו בכח הבחירה שניתן בהם במתן תורה והיות שאז נגלה להם האור, גם זה נכלל בכח הבחירה, שמתו שהאדם בוחר באמונה ודוחה ומכטל את הסיפוק שלו, זוכה להתגלות האור. ולכן בשעת מתן תורה החולים נתרפאו, והעורים הביטו לראות, וכל בעלי מומין חזרו לשלימותם.

זוהי סיבת אריכות הגלות שמתארכת כל כך. מפני שכל מצב העולם תלוי בלומדי התורה ומזה שהם עוסקים בתורה ובצדקה וחסד אבל אינו בביטול, מזה גופא נוצרים התאוות של פשוטי העם.

וכאשר עולם התורה השלמים בנפשם יתאחדו עם הפחותים העולם התחתון וירדו אליהם, ויכירו כי הם שווים להם, ויתחילו להבין שהחטאים של פחותי העם נובעים מהם, אז תצמח הישועה ותבוא הגאולה.

וכאשר האדם לומד ומגיע לו מזה סיפוק, אם הוא מבטל את השמיץ ישות הזה וקובע בנפשו שלא הוא עשה את מה שנעשה, והכל רק רחמי ה', בזה השלים את תכליתו ועבודתך עולה לרצון.

אבל אם ח"ו נשאר בסיפוק, הרי הוא עושה מסך המבדיל בין י-ק ו-ק. סיפוק זה גשמיות, ישות, וכשיש לו סיפוק מעצמו זה פסל. אי אפשר להשיג אלוקות בהרגשה גשמית, רק באמונה, בביטול המציאות.

מי הוא האדם שיש לו קשר לרשב"ע? לאיזה תורה יש חשיבות בשמים? כאשר הוא בביטול, דהיינו שהלימוד שלומד אינו שלו, רק של השי"ת. וזה שאמר דוד "רחוק מישועתי דברי שאגתי", למה הישועה רחקה ממני? מפני ש"דברי שאגתי" התורה והתפילה שלי הם.

שפת אמת חיי שרה:

ובן כל אדם צריך לידע כי הוא שליח השי"ת בעוה"ז. וכפי שיודע זאת וכל מעשיו על כונה זו. וגם יודע שכל מה שיזכה לעשות ג"כ ע"י שרצונו ית' שיהיה נעשה רצונו. אז חפץ ה' בידו יצליח:

כשאדם נמצא במיצר... ומבין שזה קריאה של חיבה... לעורר אותו... לקרב אותו... אז... ענני במרחב קה... מתרחב לו ... וטוב לו.

אמנם... איך אנחנו מחזירים את החיבה והאהבה?

הוא כאשר נצא מן המצר... וניהיה במרחב... "ענני במרחב קה". גם אז נזכור... את הקריאה של חיבה... ולא נכנס לשאננות...

זה יהיה הסימן שאנחנו מחזירים אהבה...

ר' אשר היה בשבילנו הכל... אבא, אמא, רופא, עורך דין, כספומט... אבל המח שלנו, כל הזמן חיפש להתנגד אליו... היינו בטוחים שכל הבעיות שלנו זה ממנו... כמה מלחמה היינו צריכים כדי להיכנע. (אחד החברים)

כמו שהבן נמצא במדור התחתון של האם, כך אנו במדור התחתון של העולם, במדור הכי מלובלך. שם הוא המדור של ה' בעולם הזה, כי במקום שיש אנשים מכובדים הוא לא יכול להיות, כמו שאמרו חז"ל על המתנאה "אין אני והוא יכולים לדור בעולם אחד".

כשאדם עובד את ה' וחושב שנעשה עובד ה' אין עבודתו עבודה, כאותו מעשה שהבעש"ט נכנס לבית הכנסת ואמר שהאוויר מלא בתורה ותפילה, מפני שהם לא עלו למעלה.

אמנם האנשים השפלים היות שיש לנו נגיעה עם הקדושה – אני ה' השוכן אתם בתוך טומאתם. וזהו שנאמר ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, גם במדור הכי נמוך גם שם ידך תגחני.

וזהו שאמרו חז"ל אין משיח בא אלא בהיסח הדעת
 היינו בשעה שבא לאדם חרון אף והוא מתאפק ולא
 כועס, הוא בסכנה גדולה של גאווה ואם מסיח דעת מזה
 ועומד בנסיון אז נהיה שלימות משיח.

בשעה שבא לאדם סיפוק מעבודתו, או גאווה על
 זה שלא כעס וכד' זהו נסיון קשה מאד. כל אחד יודע
 שבסערת הדברים כל אחד רוצה להוכיח שהוא צודק
 וזה נסיון קשה.

ואח"כ כשמתאפק ולא כועס – הוא בסכנה של
 גאווה, ואם נעמוד בזה נזכה כולנו בביאת משיח, וכולנו
 נחזור בתשובה ונגיע להסיח הדעת, כמו שאמרו חז"ל
 "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא".

הדרך אינו שלנו ואין לנו כל בעלות עליה. הדרך
 הסלולה מהבעש"ט ותלמידיו זי"ע, והיא שייכת לכלל
 ישראל בכל אתר ואתר, וכל הרוצה ליטול חלק בדרך
 יבא ויטול, מלבד שיהיה אמיתי בנבונות ללכת בדרך
 ושלא להפכו לבמה עצמית להתגדר בה. הדבורים
 צריכים להיות דברים היוצאים משורש הנשמה ואז יהיו
 נשמעים,

האדם מצד עצמו לא רוצה לעשות כלום, ואם עושה
 משהו אינו אלא מה שהסיבות מחייבות. הסיבה באה
 ממסובב הסיבות שהוא מציאות השי"ת. נמצא שבכל
 פעולה שנעשית ע"י האדם מתפרסם לכאורה שמו
 של הקב"ה. ובכל זאת כדי שיתפרסם שמו של הקב"ה
 בפועל צריכים את המפרסם שהוא האדם. איך מתפרסם

ע"י האדם? בזה שהאדם רואה שפלותו העצמי, בזה מכיר בבירור בגדלות הנורא ובמציאותו יתב"ש.

כאשר האדם בשפלות אז השי"ת בגדלות, אבל כאשר נמצא בגדלות עצמי אינו יכול לפרסם את ה', ולמה? כי הוא עסוק לראות את עצמו. ומי שעסוק לראות את עצמו שרוי בתוך דמיונותיו ואין כל סיכוי שיוכל בתוך דמיונותיו לראות את ה'. כי הדמיונות יוצרים איזה רחבות והתפשטות המוציאים את האדם מהראיה השכלית הנכונה.

וכן אמרו חז"ל (אבות ד) הקנאה התאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם, מפני שהקנאה התאוה והכבוד גורמים לאדם להיות בתוך בועה של דמיונות המוציאים אותו מן העולם.

מי שחי בדמיונות מסכן את עצמו וסופו עלול להיות רע מאד, על כן צריך לרעוד מפחד מהמציאות שלו.

כי הפחד הזה אינו פחד שוא הלא הוא באמת נמצא בסכנה, כי מי שחי בדמיונות מאבד שליטה. ומי שמאבד שליטה עלול להגיע למצב מסוכן ביותר לכן הפחד במצב כזה הוא פחד אמיתי.

אבל מי שחי במציאות האמיתי שהוא השפלות הרי הוא חי במציאות האמיתי ומי שחי במציאות האמיתי אין כל מקום להיות בפחד מהמציאות, כי נמצא בחיק של הרבש"ע כמו שאמר דוד המלך עליו השלום (שם קלא) כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי, ומי שנמצא בחיק האם אין לו פחד!.

כתוב: אדם לעמל יולד (איוב ב) אם נקבע מהרבש"ע שצריך לסבול הרי צריך לסבול. ואם נקבע מהשי"ת

שיצטרך לסבול לא יוכל האדם למצא דרכים איך שלא יסבול. כי באם נקבע מהשי"ת שיצטרך לסבול הרי הסבל הוא חלק ותנאי בקיומנו בעולם הזה, ולא יועיל שום התחמקות ולא שום התחמקות ולא שום התחממות כדי שלא לסבול.

הסבל שאנו סובלים יכול להיות סיבה לתת כח לקדושה כמו שכתוב: טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך (תהלים קי"ט) ויכול להיות להיפך שהיסורים יתנו כח לקליפה ואז היסורים מושבים עוד יסורים, כי עצם זה שנשלט תחת השפעת הקליפה גורמים ליסורים מעצם הכשלון וגם יש בכח הקליפה להרבות ביסורים נוספים, נמצא שהכשלונות מושבים יסורים נוספים ועי"כ היסורים גדלים ומתרבים כמו כדור שלג. ואם כן

למה לאדם לסבול יסורים ולתת כח לקליפה הרי יכול
לסבול יסורים ולתת כח לקדושה!?

האדם יודע ומכיר היטב התוצאות העגומות שיש
לאלו שהולכים אחרי שרירות לבם. אפשר לראות זאת
בכירור התוצאות של אלו שנמשכים לעבור עבירות
ואינם מנסים לעצור את עצמם עד שהתרגלו לעשות
עבירות ללא מעצור, ואז היסורים של העבירות קשים
ומרים גם מחמת עשית העבירה וגם מהעובדא שקשה
לו כבר לעצור עצמו מלעשות את העבירה.

אפשר לראות אותם האנשים אשר התרגלו לשתות
י"ש (אלכוהול) או שהתרגלו לעשן סיגריות או שיש
כאלו אשר נותנים דרור למחשבותיהם להזות בעולם
הדמיון.

אנשים אלו יודעים מראש מה הנזק היוצא מריבוי שתית יי"ש (אלכוהול) או מריבוי עישון הסיגריות או מזה שמשחררים את המוח לכל מיני דמיונות, ובכ"ז אין הם עוצרים את עצמם מלשתות מלעשן וכדומה כי הם נמשכים אחרי התענוג של ההרף עין.

הרא"ש העיף מבט חד מול החברים שסובבו אותו בעת השיחה ואמר: גיט א קוק און זייע ואס א מענטש מאבט זיך צוליב התענוג פון א הרף עין (הבט וראה מה עושה האדם לעצמו בגלל תענוג של הרף עין). בגלל הרדיפה אחר הרף עין של תענוג סובל אח"כ כל כך הרבה יסורים.

הרא"ש: ההולך אחר שרירות לבן סוכל פי ארבע.

א. הסבל בכח ההוראה השמיימית "אדם לעמל יולד".
 ב. הסבל שיש לאדם מעצם הכשלון, כי מיד לאחר התענוג של ההרף עין מתחלת הסבל מהכשלון.
 ג. הכח שיש ליצה"ר לגרור את האדם ליסורים נוספים וזאת בכח היות האדם תחת שלטון היצה"ר. ד. בזה שהיצה"ר מזכיר לאדם את כשלונותיו כדי לשבור אותך עוד יותר.

אבל מי שמרגיש את הכטול העצמי אז אף שיש לו הרגשת יסורים ברגע של הצורך בכטול (وهוא מהרגשת הרע) אך מיד נמצא בחיקו של הרבש"ע מסובב כל הסיבות.

האדם אינו יכול להשפיע על אחרים בזמן שאינו יכול להשפיע על עצמו. בעצם מי זה "אני" שבא להשפיע על

”אחרים”, האם בכלל יש משהו שנקרא אחר? הלא השני אינו אלא אני בעצמי, וכל אשר אני רואה אצל אחרים אינו אלא בכואה של עצמי, ואם כן מה שייך ”בכלל לומר שאחד משפיע על אחרים?

ועוד, הלא ”כמו שאין פרצופיהן שווין כך אין דעותיהם שווין”, ואיך בכלל שייך המושג להשפיע על אחרים. ”איך בין איך אין ער איז יענער” (אני זה אני והוא זה הוא) איך בכלל שייך המושג שאחד משפיע על אחרים?

אלא באופן שכל כך משפיע על עצמו עד שההשפעה עוברת אל האחרים מבלי שיתכוון כלל להשפיע על אחרים. אבל ללכת ישירות ולהשפיע על אחרים דבר זה לא שייך כלל וכלל. מפני שהאדם אינו יכול להשפיע על האחרים כל זמן שאינו משפיע על עצמו.

שאלה: אם הכאבים הם בעצם רחמים, מה הפירוש ל-הדבק במידותיו מה הוא רחום אף אתה רחום?

תשובה: ברנע שאתה שינית הסתכלות שלך על הכאב מדין שזה סבל יגון אנחה וכו' אלא שהכאב זה רחמים סבלונות וטוב לי כי עינתי וכו', אז אומר ה' מה אני רחום אף אתה תהא רחום והפכתי המציאות של דין לסיבה של רחמים זה המתקת דינים בשורשם!!

וזה כל הסיבה ש השם ברא העולם מה אני בורא אף אתה בורא ואלפים ורבבות מחכים ומושפעים מעצם החשיבה שלך ונעזרים בכל הישועות אבל אם אני עסוק במציאות ודין וקיסרוג לשון הרע ליצנות מחלוקת וכו' אז אני זה שמעצים ומגביר הדין והקטרוג לא רק עלי רק גם על כל בני ביתי ועל כל הנלויים עלי ועל כל בני ישראל עמיה.

שאלה: לאחרונה אני כבר לא מרגיש כאבים

תשובה: ר' אשר הדרך לא לוקח ממכם הכאבים

אלא מסלק "הסבל" מהכאבים

שאלה: אני מתפלל כל יום ואל תביאני לידי ניסיון

תשובה: אל תביאנו "לידי" ניסיון הסביר ר אשר אין

הפירוש שלא יהי' נסיונות כי נסיונות בונות האדם נתתי

ליראיך נס להתנוסס אלא מבקשים ומתפללים אל

תביאנו " ליפול בידיים של של הנסיון " ולהיות מוכן

לקרב שכל ניסיון לא בא "להכשיל" אלא "להשל",

בעצם מתפללים שלא ניפול לידיים של הנסיונות.

שאלה: אני מבין את זה אבל קשה לי להתמודד עם
זה החשיבה לא נכונה שלי בשעת מעשה אני מתגונן על
עצמי במקום לנסות להבין

תשובה: תפסיק להבין תתחיל להאמין טוב לי כי
עינתי למען אלמד חוקיך " אמונה " אין קיצורי דרך
להגיע לאמונה בלי כאבים כי "בעל כרחך" אתה חי עם
הבורא וברגע ש"אתם דבקים בה' " אז ורק אז "חיים
כולכם היום"

שאלה: הבורא נותן. זה לא מספיק לי! אני רוצה
הכללללל

תשובה: מתי עשית חשבון בפעם אחרונה מי נותן יותר
אתה או הבורא!!!!

שאלה: אבל צריך כל יום מחדש וגם כמה פעמים
ביום להיזכר מזה?

תשובה: ומכאובי נגדי תמיד, וחטאתי נגדי תמיד,
שיויתי ה' לנגדי תמיד.